

Biruința asupra păcatului

Pentru studiul din această săptămână, citește: Romani 6; 1 Ioan 1,8–2,1.

Sabat după-amiază

Text de memorizat: „Căci păcatul nu va mai stăpâni asupra voastră, pentru că nu sunteți sub Lege, ci sub har.” (Romani 6,14)

După ce a explicat îndreptățirea prin credință, fără faptele Legii, Pavel începe să răspundă la întrebarea evidentă: Dacă faptele nu pot să ne mântuiască, de ce să ne mai preocupăm de ele? De ce să nu continuăm pur și simplu să păcătuim?

Capitolul 6 este răspunsul lui la această întrebare importantă. Aici, Pavel tratează subiectul cunoscut în general, ca fiind „sfințirea”, procesul prin care biruim păcatul și reflectăm tot mai mult caracterul lui Hristos. Totuși cuvântul *sfințire*, ca atare, nu apare nicăieri în Romani. (În Romani 15,16, apare o dată cuvântul *sfințit*).

Înseamnă că Pavel nu are nimic de spus cu privire la ce este cunoscut, în general, ca fiind *sfințire*? Nicidecum. Pur și simplu, el nu se referă la ea folosind acest termen.

În Biblie, „a sfinți” înseamnă „a consacra” lui Dumnezeu. Prin urmare, „a fi sfințit” este prezentat adesea ca fiind un act trecut și încheiat. De exemplu, „împreună cu toți cei sfințiți” (Fapte 20,32) – „cei sfințiți” din definiția aceasta sunt cei care sunt consacrați lui Dumnezeu.

Totuși această folosire biblică a termenului „a sfinți” nu neagă în niciun fel doctrina importantă a sfințirii, nici faptul că sfințirea este o lucrare de o viață. Biblia susține cu putere doctrina aceasta, dar, în general, folosește alți termeni pentru a o descrie.

În săptămâna aceasta, vom vedea o altă față a mântuirii prin credință, una care, foarte ușor, poate să fie înțeleasă greșit, și anume: făgăduințele biruinței asupra păcatului în viața cuiva care a fost mântuit prin Isus.

În Romani 5,20, Pavel face o declarație impresionantă: „Dar unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult”. Ideea lui a fost că, indiferent cât de mult păcat există sau cât de îngrozitoare sunt consecințele lui, harul lui Dumnezeu este suficient pentru a-l trata. Ce speranță ar trebui să aducă faptul acesta pentru fiecare dintre noi, îndeosebi când suntem ispitiți să simțim că păcatele noastre sunt prea mari pentru a fi iertate!

1. Citește Romani 6,1. Care este ideea pe care o tratează Pavel aici și cum răspunde el în versetele următoare la acest fel de gândire? Romani 6,2-11

În capitolul 6, Pavel arată că un om care a fost îndreptățit nu ar trebui să mai păcătuiască, deoarece a murit față de păcat.

Cufundarea în apa botezului reprezintă înmormântarea. Ce este înmormântat? „Omul cel vechi” al păcatului, omul care săvârșește păcatul, omul dominat și condus de păcat. Ca urmare, „trupul păcatului” este nimic, așa încât noi nu mai continuăm să slujim păcatului. În Romani 6, păcatul este personificat ca fiind un stăpân care domnește peste slujitorii lui. Odată ce omul vechi, care a slujit păcatului, a murit, stăpânirea păcatului încetează. Cel care se ridică din mormântul de apă este un om nou, care nu mai slujește păcatului. El trăiește acum în înnoirea vieții.

Domnul Hristos a murit o dată pentru totdeauna, dar acum este viu pentru veșnicie. Moartea nu mai poate să domnească asupra Lui. Prin urmare, creștinul care este botezat a murit față de păcat o dată pentru totdeauna și nu ar trebui să mai ajungă niciodată sub stăpânirea lui.

Desigur, așa cum știe orice creștin botezat, păcatul nu dispare automat din viața noastră, îndată ce ieșim din apă. A nu fi sub stăpânirea păcatului nu este același lucru cu a nu fi nevoit să lupți cu el. Noi avem de dus o luptă zilnic, clipă de clipă, pentru a rămâne morți față de păcat și vii pentru Hristos. Deși făgăduințele biruinței există, noi trebuie să cerem împlinirea lor prin credință și să ne aducem aminte că harul lui Dumnezeu se înmulțește, chiar când păcătuim. Dacă nu, ce speranță ar avea vreunul dintre noi, chiar și după ce a fost botezat?

Care a fost experiența ta cu puterea păcatului în viața personală, chiar după botez? Ce alegeri ale tale îngăduie ca păcatul să aibă asupra ta o putere pe care nu ar trebui să o aibă, datorită făgăduințelor Bibliei cu privire la biruință?

Obiectivele instructorului

La nivelul cunoștințelor: Membrii grupei să înțeleagă deosebirea dintre a fi sub Lege și rob al păcatului și a trăi sub har și a fi rob ascultării de Domnul neprihănirii.

La nivelul sentimentelor: Fiecare membru al grupei să cultive atitudinea și simțămintele unuia care este viu pentru Dumnezeu și mort față de păcat.

La nivelul practic: Să aleagă să-I predea lui Dumnezeu voința lor în fiecare zi.

SCHIȚA STUDIULUI

I. Cunoștințe: Supus păcatului sau harului?

- A. Când ne facem părtași ai morții lui Hristos la botez, noi murim față de păcat și suntem înviați ca să trăim cum a trăit Hristos – în ascultare deplină de Dumnezeu. De ce putem trăi o astfel de viață numai prin harul lui Dumnezeu?
- B. Noi putem să avem doar un stăpân. Este posibil să trăiești sub har și, în același timp, să fii supus păcatului? De ce da sau de ce nu?

II. Sentimente: Viu pentru păcat sau pentru Dumnezeu?

- A. Ce înseamnă a fi „viu pentru păcat”? Dar a fi „viu pentru Dumnezeu”?
- B. Cum include supunerea față de firea noastră păcătoasă sentimente și dorința după lucruri care se opun căii lui Dumnezeu?
- C. Când suntem morți față de păcat și vii pentru Dumnezeu, ce fel de simțăminte și dorințe avem?

III. Practic: Alege astăzi

- A. Deși nu putem să ne schimbăm inima, cum putem alege să ne supunem voința în fața voinței lui Dumnezeu?
- B. Ce alegeri putem face săptămâna aceasta, ca să trăim cu toată inima și pe deplin de partea lui Dumnezeu, fără să mai îngăduim păcatul în viața noastră?

Rezumat: Dacă suntem botezați în moartea lui Hristos și înviați în El, plini de harul și neprihănirea Sa, El ne binecuvântează cu sfințenie și viață veșnică.

2. Ce îndemn ne este dat în Romani 6,12?

Cuvântul *a domni* arată că păcatul este reprezentat aici ca un împărat. Cuvântul grecesc tradus aici prin „domnește” înseamnă, literal, „a fi împărat”, sau „a avea rolul unui împărat”. Păcatul este întru totul mult prea doritor să preia domnia asupra trupurilor noastre muritoare și să dicteze un anume comportament. Spunând: „păcatul să nu mai domnească”, Pavel arată că omul care a fost îndreptățit de Dumnezeu poate alege să nu mai accepte păcatul ca împărat în viața sa. Aici intervine acțiunea voinței.

„Ceea ce trebuie să înțelegi este adevărata putere a voinței. Aceasta este puterea care guvernează natura umană, puterea deciziei sau capacitatea de a alege. Totul depinde de acțiunea corectă a voinței. Dumnezeu le-a dat oamenilor capacitatea de a alege; datoria lor este aceea de a o exercita. Tu nu poți să îți schimbi inima, nu poți să îi predai lui Dumnezeu sentimentele tale; dar poți alege să Îi slujești. Poți să-I dai Lui voința ta; atunci, El va lucra în tine și voința, și înfăptuirea, după buna Sa plăcere. În felul acesta, întreaga ta ființă va fi adusă sub controlul Duhului lui Hristos; sentimentele tale vor fi îndreptate numai spre El, iar gândurile vor fi în armonie cu El.” – Ellen G. White, *Calea către Hristos*, p. 47

Cuvântul grecesc din Romani 6,12, tradus prin „pofte”, înseamnă „dorințe”. Dorințele acestea pot fi ori după lucruri bune, ori după lucruri rele. Când domnește, păcatul ne face să dorim ce este rău. Dorințele vor fi puternice și chiar irezistibile, dacă luptăm singuri împotriva lor. Păcatul poate să fie un tiran nemilos, care nu este mulțumit niciodată, ci se întoarce mereu pentru mai mult. Numai prin credință, numai cerând împlinirea făgăduințelor biruinței, putem să răsturnăm acest stăpân neînduplecat.

În versetul acesta, cuvântul *deci* este important. El se referă la ce s-a spus înainte, îndeosebi la ce s-a spus în versetele 10 și 11. Cel botezat trăiește acum „pentru Dumnezeu”. Adică Dumnezeu este centrul vieții sale celei noi. Un astfel de om Îi slujește lui Dumnezeu, făcând ce Îi place lui Dumnezeu; prin urmare, nu poate să slujească în același timp și păcatului. El este „viu” pentru Dumnezeu, prin Isus Hristos.

Întoarce-te la citatul din Ellen G. White, din studiul de astăzi. Observă cât de important este conceptul libertății de alegere. Ca ființe morale, noi trebuie să avem o voință liberă. În următoarele 24 de ore, încearcă să urmărești felul în care îți folosești voința. Ce poți să înveți despre felul în care folosești acest dar sfânt sau abuzezi de el?

PAȘII ÎNVĂȚĂRII

1. MOTIVEAZĂ!

Ideea centrală pentru creștere spirituală: Harul lui Dumnezeu se revarsă într-o măsură atât de mare, încât acoperă orice păcat și ne dă o putere pe care nicio ispită nu este în stare să o învingă.

A fost vreodată un timp când harul lui Dumnezeu a fost necesar mai mult ca astăzi? Ratele criminalității ne uluiesc. Dacă ar fi restrânse la o regiune, am putea fi tentați să dăm vina pe educația insuficientă, pe sărăcie sau pe alte situații care pot fi corectate. Totuși globalizarea imoralității nu îngăduie astfel de scuze. Explicația pentru degradarea societății trebuie să fie altundeva. Lăcomia, corupția, scandalurile sexuale, la nivelurile cele mai înalte ale instituțiilor de guvernământ și ale societății, apar ca titluri de prima pagină în presă și demonstrează că păcatul nu are preferințe le-gate de caste sau de poziții sociale. Abuzul de droguri este la fel de răspândit printre cei bogați ca și printre cei săraci. Problema este mai adâncă și mai întinsă. Politicienii nu reușesc s-o înțeleagă pe deplin, nici sociologii nu pot să o rezolve. Păcatul domnește. Înțelepciunea omenească nu poate să schimbe cursul alunecării spre haos și să ne salveze de prăpastia morală.

Avem nevoie de ajutor! Mulțumim lui Dumnezeu că îl avem! Mântuitorul a învins păcatul la cruce, iar Duhul Sfânt le transmite beneficiile acelei biruințe tuturor celor care doresc să învingă ispita de a păcătui. Noi avem în cer un Aliat care nu poate să dea greș!

Activitate introductivă: Discutați următorul citat din scrierile lui Charles Spurgeon: „Ajutorul lui Dumnezeu este mai mult decât un ajutor, deoarece El poartă toate poverile și împlinește toate nevoile. 'Domnul este ajutorul meu, nu mă voi teme: ce mi-ar putea face omul?'

Pentru că El a fost deja ajutorul nostru, avem încredere în El pentru prezent și viitor. Rugăciunea noastră este: 'Doamne, Tu ești ajutorul meu'; experiența noastră este: 'Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră'". – Charles Spurgeon, *Faith's Check Book* (Springdale, Penn.: Whitaker House, 1992), p. 14

Întrebări pentru discuție: Ce vrea să spună Spurgeon când afirmă că Dumnezeu poartă toate poverile noastre și împlinește toate nevoile noastre? Cum ne ajută înțelegerea acestui fapt să definim harul?

3. Cum trebuie să înțelegem Romani 6,14? Spune cumva că Cele Zece Porunci nu mai sunt obligatorii pentru noi? Dacă nu, de ce?

Romani 6,14 este una dintre declarațiile-cheie din Epistola către Romani. O auzim adesea, citată de obicei în contextul în care cineva ne spune că Sabatul zilei a șaptea a fost desființat.

Totuși este evident că textul nu înseamnă lucrul acesta. Așa cum am întregat anterior, cum putea să fie anulată Legea, iar păcatul să continue să fie o realitate, având în vedere că Legea este aceea care definește păcatul? Dacă ați citi tot ce a fost scris mai înainte în Romani, chiar și numai în capitolul 6, ar fi greu să înțelegeți cum, în mijlocul întregii dezbateri despre realitatea păcatului, Pavel ar spune deodată: „Legea morală, Cele Zece Porunci care definesc păcatul, a fost abolită”. Nu ar avea niciun sens.

Pavel le spune romanilor că acela care trăiește „sub Lege”, adică sub sistemul iudaic, așa cum era practicat în zilele lui, cu toate regulile lui făcute de oameni, va fi stăpânit de păcat. Prin contrast, cel care trăiește sub har va avea biruință asupra păcatului, deoarece Legea este scrisă în inima lui, iar Duhului lui Dumnezeu Îi este îngăduit să-i îndrume pașii. Când Îl primim pe Isus Hristos ca Mesia, suntem îndreptățiți prin El, suntem botezați în moartea Sa, „omul cel vechi” este nimicit și este înviat la o viață nouă, iar toate aceste lucruri vor detrona păcatul din viața noastră. Să nu uităm că întregul context în care apare versetul acesta este contextul făgăduinței biruinței asupra păcatului.

Nu ar trebui să definim prea restrictiv expresia „sub Lege”. Cel despre care se presupune că trăiește „sub har”, dar calcă Legea lui Dumnezeu nu va găsi har, ci condamnare. „Sub har” înseamnă că, prin harul lui Dumnezeu, așa cum este descoperit în Isus, condamnarea pe care Legea o aduce inevitabil asupra celor păcătoși a fost înlăturată. Prin urmare, fiind eliberați de condamnarea la moarte pe care a adus-o Legea, noi trăim în „înnoirea vieții”, o viață caracterizată de faptul că nu mai suntem robi ai păcatului, pentru că am murit față de eu.

Ai experimentat realitatea unei vieți noi în Hristos? Ce dovadă concretă ai pentru a arăta ce a făcut Hristos în tine? Care sunt lucrurile la care ar mai trebui să renunți și de ce trebuie să renunți la ele?

2. APROFUNDEAZĂ!

Comentariu biblic

I. Personificarea păcatului

(Recitește împreună cu grupa Romani 6,12.)

Cum facem deosebire între dorințele curate și cele rele? Deosebirea poate să nu fie simplă. Cuvântul grecesc *epithumia*, tradus la noi prin „poftă”, este pur și simplu cuvântul pentru „dorință”, iar aceasta poate să fie neutră (Marcu 4,19) și chiar bună, ca atunci când Pavel vorbește despre *epithumia* lui de a fi cu Hristos (Filipeni 1,23). Cu toate acestea, aproape toți traducătorii consideră *epithumia* din Romani 6,12 ca având o semnificație negativă [din punct de vedere tehnic, ea poate avea și o conotație romantică, legată de o dorință sexuală interzisă]. Este clar că traducătorii folosesc contextul pentru a decide nuanța semnificației pe care i-o atribuie. Deosebirea dintre dorințele curate și cele rele ajunge la voința explicită a lui Dumnezeu. Dorința sexuală este un instinct dat de Dumnezeu și este curată atâta vreme cât nu este exprimată în afara voinței lui Dumnezeu. Foamea este o dorință naturală și este curată atâta vreme cât nu duce la exces. Chiar dorința de bogăție nu este rea în ea însăși, dacă nu ajunge la comisie. Dorința ajunge să fie pervertită când nu mai ține seamă de intenția lui Dumnezeu și duce la excese sau la un comportament distructiv. Dumnezeu ne-a dat Biblia, ca să putem înțelege care sunt scopurile Sale.

Din moment ce Duhul Sfânt ne călăuzește ca să cunoaștem planul lui Dumnezeu, înseamnă că noi nu suntem lăsați singuri și nici fără putere. Jertfa lui Hristos ne-a eliberat de domnia păcatului și ne dă puterea de a trăi o viață sfântă, dacă alegem astfel. Prin personajul său Geraldine, comicul Filip Wilson a întipărit expresia „Diavolul m-a determinat să fac lucrul acesta” într-o conștiință internațională, dar nimeni nu poate să scuze păcatul în felul acesta, deoarece Diavolul nu poate să ne oblige să facem ce vrea el. El este fără putere, când alegem să-I îngăduim Duhului Sfânt să ne conducă viața. Aici este adevărata luptă: Ne vom supune lui Dumnezeu și ne vom lăsa conduși de El sau ne vom lupta să deținem controlul asupra vieții noastre, departe de El?

De discutat: Cum îmi propune Dumnezeu să curățească dorințele și motivele mele? Cum pot, uneori, să stau în calea scopurilor și a planurilor Sale?

4. Care este ideea exprimată de Pavel în Romani 6,16? De ce argumentul lui este foarte decisiv aici? Adică este ori una, ori alta, fără cale de mijloc. Ce lecție învățăm din acest contrast foarte clar?

Pavel se întoarce la ideea că viața cea nouă de credință nu acordă libertatea de a păcătui. Viața de credință face posibilă biruința asupra păcatului. De fapt, numai prin credință putem să avem biruința care ne este făgăduită.

După ce a personificat păcatul, vorbind de el ca despre un împărat care stăpânește asupra supușilor lui, Pavel se întoarce acum la ilustrație, arătând că păcatul este ca un stăpân care cere supunere de la robii lui. Pavel scoate în evidență faptul că omul își alege stăpânul. El poate să-i slujească păcatului, care duce la moarte, sau poate să-i slujească neprihănirii, care duce la viața veșnică. Pavel nu ne lasă nicio cale de mijloc aici, niciun loc pentru compromis. Este ori una, ori alta, deoarece la sfârșit vom avea fie viața veșnică, fie moartea veșnică.

5. Citește Romani 6,17. Cum dezvoltă Pavel aici ideea din versetul 16?

Observă cât de interesant este legată ascultarea de „dreptarul învățaturii”. Creștinii romani fuseseră învățați și cunoșteau principiile credinței creștine, pe care le respectau acum. Prin urmare, Pavel spune că, dacă este ascultat „din inimă”, „dreptarul învățaturii” îi ajută pe credincioși să ajungă „robi ai neprihănirii” (vers. 18). Uneori, auzim că doctrina nu contează, dacă avem dragoste. Acesta este un mod simplist de a exprima ceva ce nu este simplu. Așa cum s-a afirmat într-un studiu anterior, Pavel era foarte preocupat de învățătura falsă la care cedase biserica din Galatia. Prin urmare, trebuie să fim foarte atenți la declarațiile care denigrează în vreun fel importanța unei învățături corecte.

Robi ai păcatului, robi ai neprihănirii – contrastul este foarte clar. Dacă păcătuim după botez, înseamnă că nu suntem mântuiți cu adevărat? Citește I Ioan 1,8-2,1. Cum ne ajută textele acestea să înțelegem ce înseamnă să fii urmaș al lui Hristos, și totuși să continui să fii supus căderii?

II. Sub Lege?

(Recitește împreună cu grupa Romani 6,14.)

Unii comentatori afirmă că, în versetele acestea, Pavel desființează Cele Zece Porunci. Ar fi totuși foarte ciudat ca Pavel să spună ceva contrar declarației explicite a lui Hristos cu privire la Lege (Matei 5,17-19)! Dacă urmărim raționamentul lui Pavel, nu ne vom grăbi să tragem astfel de concluzii greșite. Argumentul lui Pavel este că Legea definește binele și răul, învățându-ne ce este păcatul. Omul care calcă Legea ajunge sub jurisdicția ei. Omul care nu calcă Legea (nu păcătuiește) nu este sub jurisdicția ei. Un ofițer mă arestează (aplică legea și sunt pus „sub lege”), dacă depășesc limita de viteză. Dacă nu aș fi depășit limita, nu m-ar fi „pus sub lege”. Dar, dacă eu nu depășesc limita admisă, nu înseamnă că nu există limite de viteză. Faptul că, prin harul lui Dumnezeu, nu mai sunt sub puterea păcatelor nu înseamnă că nu mai există Cele Zece Porunci. Pavel nu spune că nu există Lege, ci afirmă pur și simplu că nu suntem „sub ea”, condamnați de ea, deoarece, prin puterea divină, putem să nu mai păcătuim. Păcatul ne pune sub Lege, dar, când încetăm să călcăm Legea, nu mai suntem „sub ea”.

De discutat: Cum am ști ce este păcatul, dacă nu ar fi nicio lege? Cum propune Dumnezeu să ne ajute „să ieșim” de sub Lege? (De exemplu, ajutându-ne să încetăm să păcătuim.)

3. APLICĂ!

Chiar și printre cei al căror sistem religios îi învață că harul îmbelșugat al lui Dumnezeu este suficient pentru a ierta și a da putere, există o ruptură emoțională între ceea ce cred și ceea ce simt. Cum facem acea legătură, încât credința să se sincronizeze cu ceea ce simțim?

Întrebări aplicative

1. Cum pot să-i ajut pe alții (sau pe mine) să obțină o încredere deplină în făgăduința că Dumnezeu ne primește, ne iartă și ne dă putere să biruim?

2. Cum tratez căderile repetate?

3. Cum pot să spun „Nu!” ispitei?

Mărturie

Mulți creștini tind să aibă o atitudine greșită când este vorba de harul nelimitat al lui Dumnezeu. Pentru că plata pentru păcat a fost deja

6. Rezumă ce spune Pavel în Romani 6,19-23. Ce ar însemna în mod real, aplicarea acestor adevăruri în viața ta? Ce ar trebui să faci sau să nu mai faci? Care sunt consecințele?

Aici, cuvintele lui Pavel arată că el înțelege pe deplin natura căzută a omului. El vorbește despre „neputința firii pământești”. Cuvântul grecesc pentru „neputință” înseamnă și „slăbiciune”. El știe de ce este capabilă natura căzută a omului, dacă este lăsată în voia ei. Prin urmare, el apelează din nou la puterea de a alege – puterea de a alege să ne supunem pe noi și firea noastră slabă unui stăpân nou, Domnul Isus, care ne va face în stare să trăim o viață neprihănită.

Romani 6,23 este citat adesea spre a arăta că pedeapsa păcatului, adică a călcării Legii, este moartea. Cu siguranță că pedeapsa păcatului este moartea. Totuși, în afară de a vedea moartea ca pedeapsă a păcatului, trebuie să vedem păcatul așa cum îl descrie Pavel în Romani 6 – ca pe un stăpân care își domină robii, înșelându-i prin faptul că le dă ca plată moartea.

De asemenea, observați că, în dezvoltarea ilustrației cu cei doi stăpâni, Pavel atrage atenția asupra faptului că a-i sluji unui stăpân înseamnă eliberarea din slujba celuilalt. Din nou, vedem alegerea clară: ori unul, ori celălalt. Nu există cale de mijloc. În același timp, așa cum știm cu toții, a fi liber de stăpânirea păcatului nu înseamnă a fi fără păcat, nu înseamnă că nu luptăm cu el și, uneori, chiar cădem, ci înseamnă că nu mai suntem stăpâniți de păcat, oricât de real rămâne el în viața noastră și oricât de mult trebuie să cerem, zi de zi, împlinirea făgăduințelor de a-l birui.

Prin urmare, pasajul acesta ajunge să fie un apel puternic, adresat oricui slujește păcatului. Tiranul acesta nu oferă nimic, în afară de moarte, ca plată pentru săvârșirea lucrurilor rușinoase. Așadar, un om rațional ar trebui să dorească să se elibereze de acest tiran. Prin contrast, cei care slujesc neprihănirii fac lucruri drepte și demne de laudă, nu cu gândul de a-și câștiga mântuirea, ci ca un rod al noii lor experiențe. Dacă săvârșesc fapte bune, încercând să câștige mântuirea, ei pierd întreaga semnificație a Evangheliei, întreaga semnificație a mântuirii și întreaga semnificație a motivului pentru care au nevoie de Domnul Isus.

achitată, ei gândesc că nu mai trebuie să exercite nicio stăpânire de sine, deoarece pot să se întoarcă oricând, să ceară din nou iertare. Din nefericire, mulți creștini au avut de suferit din cauza acestei filozofii. În aparență, în zilele lui Pavel, unii chiar sugerau că, dacă păcătuim mai mult, Îl vom vedea pe Dumnezeu chiar mai plin de har!

De discutat: Cum ne putem feri de greșeala de a limita harul lui Dumnezeu și, în același timp, de a ne încumeta să păcătuim, pentru că harul lui Dumnezeu nu are margini?

4. ILUSTREAZĂ!

În Romani 6 este miezul Evangheliei. Datorită jertfei lui Hristos, Dumnezeu mântuiește „în chip desăvârșit” sufletele care I se predau Lui și le dă puterea de a birui ispita.

Invită pe cineva din grupă, care a avut vreodată o fractură și a trebuit să stea imobilizat într-un aparat gipsat, să povestească ce a simțit, cum era când nu putea să se miște și cum a fost când i-a fost scos gipsul.

De discutat: Cum ilustrează experiența aceasta modalitatea în care Hristos ne eliberează de păcat? Ce ne spune ea despre puterea Sa de a mântui până la capăt?

Pentru studiu suplimentar: *Solii pentru tineret*, cap. „Victoria dobândită”; *Mărturii*, vol. 3, ediția 1998, p. 397; *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, cap. „Adevăratul motiv al slujirii”.

„El [Isus] nu S-a lăsat ademenit de păcat. Nici chiar printr-un gând nu S-a supus ispitei. Așa poate să fie și cu noi. Natura omenească a lui Hristos era unită cu cea dumnezeiască; El era pregătit de luptă prin locuirea lăuntrică a Duhului Sfânt. Iar El a venit să ne facă părtași ai naturii Sale dumnezeiești. Câtă vreme suntem legați de El prin credință, păcatul nu mai are putere asupra noastră. Dumnezeu apucă mâna credinței noastre și o ajută să se țină tare de dumnezeirea lui Hristos, ca noi să putem ajunge la desăvârșirea de caracter.” – Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, p. 123

„Un creștinism de formă, neînsoțit de faptele corespunzătoare ale credinței, nu valorează nimic. Niciun om nu poate sluji la doi stăpâni. Copiii celui rău sunt slujitorii stăpânului lor; ei sunt slujitorii aceluia pe care îl aleg ca stăpân și ei nu pot fi slujitori ai lui Dumnezeu, până ce nu renunță la Diavol și la toate lucrările lui. Nu poate fi nevătămător pentru slujitorii Regelui ceresc să se angajeze în plăceri și în distracții în care se angajează slujitorii lui Satana, chiar dacă aceștia repetă des că aceste distracții sunt nevătămatoare. Dumnezeu a descoperit adevăruri sfinte care îi deosebesc pe cei din poporul Său de cei necredincioși și prin care îi curățește pentru Sine. Adventiștii de ziua a șaptea trebuie să își trăiască totdeauna credința”. – Ellen G. White, *Mărturii*, vol. 1, p. 404

Întrebări pentru discuție

1. Deși avem aceste făgăduințe minunate ale biruinței asupra păcatului, realitatea este că toți – chiar fiind creștini născuți din nou – suntem conștienți cât de căzuți, cât de păcătoși suntem și cât de degradate pot fi inimile noastre. Există o contradicție aici?
2. Prezintă în grupă o mărturie cu privire la ce a făcut Hristos în tine, la schimbările pe care le-ai trăit, ajungând la viața cea nouă în El.
3. Oricât de important este că ne aducem aminte întotdeauna că mântuirea noastră depinde numai de ce a făcut Hristos pentru noi, ce pericole apar, dacă exagerăm acest adevăr minunat și excludem cealaltă parte a mântuirii, și anume ce face Isus în noi pentru a ne schimba după chipul Său? De ce avem nevoie să înțelegem și să accentuăm ambele aspecte?

Descoperirea vânzătorilor de vase

Câțiva adventiști mergeau din sat în sat, în Madagascarul de Nord, vânzând vase de bucătărie. Într-o vineri după-amiază, au ajuns într-un sat și au întrebat pe cineva dacă era vreo biserică adventistă în sat.

– Nu, a răspuns persoana.

– Este cineva în satul acesta care se închină sâmbăta? au întrebat ei.

– Da, a răspuns săteanul. Se întâlnesc într-o casă, pe strada aceasta.

Vânzătorii de vase au urmat îndrumările săteanului și au găsit o casă cu o firmă pe care scria „Biserica păzitoare a zilei a șaptea”.

Vânzătorii de vase au bătut la ușă și au fost invitați într-o cameră unde se aflau cincizeci de oameni care se adunaseră pentru un serviciu divin. Membrii s-au înghesuit spre a le face loc vizitatorilor, iar serviciul religios a fost reluat. Curând, vânzătorii de vase și-au dat seama că serviciul divin se aseamăna cu o adunare adventistă. Dar cine erau oamenii aceștia?

Când adunarea s-a încheiat, vizitatorii i-au întrebat de unde învățaseră să se închine în felul acela.

– Suntem creștini, a răspuns conducătorul. Ascultăm un program radio care prezintă Biblia cu claritate, iar acum ținem Sabatul biblic și ne pregătim pentru apropiata venire a lui Isus.

– Ce post de radio ascultați? au întrebat vânzătorii de vase.

Răspunsul a fost:

– Adventist World Radio.

Conducătorul a explicat că acei credincioși știau că postul de radio era deținut de adventiștii de ziua a șaptea, dar au ezitat să folosească acel nume, până când vor învăța ce trebuie să facă pentru a ajunge membri adventiști de ziua a șaptea.

Oaspeții au spus că ei sunt adventiști de ziua a șaptea și au promis că vor vorbi cu pastorul lor despre această biserică.

Când a auzit de acest grup, pastorul a planificat să țină o serie de adunări și să organizeze noua grupă de credincioși. O femeie a donat teren pentru o biserică, iar astăzi credincioșii din acel sat sunt adventiști de ziua a șaptea. Un pastor laic continuă să-i învețe și să-i încurajeze să împărtășească credința lor cu ceilalți din regiune.

Darurile voastre vor susține lucrarea prin radio din lumea întreagă.

Ramanantsalama Berjoseclin este pastorul acestei grupe din Madagascar.